

pri sinočni zabavi videl in ž njo plesal. Pravega imena tujčevega pa vendar Márica nikakor ni mogla izvedeti, ker si je on prišedši k „Cesarju“, privzel — gotovo nalašč — priprosto ime, in ga v gostilnici vsi kličejo le za „gospoda Potájič-a.“ Marica je obetala, da nabrusiti si hoče peté, ter iti tako dolgo v pénkljè, da pride tej reči celó do dna. — In res — šlo jej je njeno osledovanje srečno spod rok. Kaj neki zvitim ženskam ostane skrivno! Že čez dva dni pride uboga reva Marica od svojega špioniranja k željno čakajoči Milici, ter jej vsa potrta in oparjena začne tiho šepetati: „Jojmeni, za Boga! kaj sem izvedela. Groza me spreha, ako samo le mislim na to. Britka je najina, draga gospodičina! Stanko, tujčev strežnik, razodel mi je danes vso skrivnost. Zdaj vem, kdo je njegov gospod; al morala sem se mu gotovo tristokrat „prizeksat“, da, še celó zakleti bi se bila morala kmalu, da tega ne bom nikomur razodela in povedala.“

„Za Boga! kaj je? kdo je? Povej! hitro povej!“ jezla Milica vsa plaha.

„Zdaj pač vem“ — nadaljuje Márica — „kdo je ta gospod Potájič, ki vam je tako strašno možgane zmešal. Tako dolgo sem prosila Stankota, da me je uslišal. Zdaj sicer vse vem, al kaj pomaga! Lasje se mi ščetinijo na glavi, kadar mislim na to.“

„O jojme, sprejme! Márica! govori, govori: kdo je on? kaj je?“ — hití Milica vprašati.

„Srce Vam bo počilo, če Vam povem“ — zavrne Márica.

„Počilo mi bo zdaj-le ta trenutek, ako mi ne poveš“ — reče strastna Milica.

„Vedite tedaj, ker ne jenjate drugač“ — pravi plaha družabnica — da on je hajduški harambaša. V zadnjem puntu je bil eden najhujših rogoviležev; šlo mu je celó za glavo, pa vsrečilo se mu je, da je pobegnul še ob pravem času iz ječe, potegnil jo med hajduke, naropal si krvave sile denarja in blaga, zdaj pa si išče zveste ljubice, da ž njo v obilnosti preživi prihodnje dneve.“

„Blagor meni“ — zakliče radostna Milica, in lúska vesela z rokami; — „hajduk! hajduk!“ — veselo kliče in objema začudjeno in osupnjeno Márico. „Hvala tebi, dober Bog! Hajduka, junaka sem dobila, — oj, kako sem srečna! Mislila sem poprej, da je kak knez, to bi bilo sicer gospôsko; ali on je hajduk, to je pa romantično, hajduk“

Ki očeta nima, nima mater,
Ki mu hišica je tamna gora,
Sta mu oče, mati: meč in puška,
Dve pištolji: dva rodjena brata,
Z britko sabljo si cekine kuje,
Živí prostó, ko sokol pod oblaki.“

„Al, draga moja Milica“ — pravi Márica — „če policija izvé za njega, hipoma ga bo zgrabila, in premalo ga je, da ne bi šel na kol. Ta hajduk je nek potepuh od pét do glave, glasoviti tolovaj in hudodelnik.“ (Kon. prih.)

Dopisi.

Iz Brezovice na Primorskem. — Ni dolgo, kar smo g. Ivana Kastelic-a iz Materije za domačega šolskega ogleda dobili in brž se je otrokom ljubeznivega skazal ter v šoli potrebne reči koj preskrbel. Lepa mu hvala! Bog daj, da šolska mladež ima v njem mnogo let ljubega očeta, kateri stariše opominja dolžnosti, da marljivo pošiljajo otroke v šolo in ki bi tudi pripomogel, v domačem jeziku more lepo izobraziti se! Vse to se bo pa doseglo, ako se stariši, ki nočejo otrok z lepo v šolo pošiljati, po postavi kaznujejo. Mnogo

otročičev imam, ki v šolo pribežijo, pa se po šoli domú ne upajo, ker so jim stariši prej v šolo branili! Pridi, pridi sveti Duh in razsvitli take stariše! — Ni dolgo, kar je dopisnik iz Hrušice gospodu Jelovškeku, vrlemu novograjskemu nadžupanu, očitno pohvalo izrekel, da je tako prijazno učitelju k njegovi plači pripomogel. Tudi jaz se moram v tej zadevi častitemu gosp. Grašparju Kastelcu, vrlemu materijskemu nadžupanu očitno zahvaliti, kajti tudi on meni moj zaslužek v pravi dobi odračuni, čeravno je že leto in dan, da ima od marsikterega kmeta plačilo za učitelja dobiti. Lepa vam hvala vsem, kateri se potrudite, da učitelji v pravem času dobivamo svoj zaslužek, kterega tako težko čakamo kot grešna duša odrešenja. J. Košič.

Iz Bučke 11. avg. K. — Omenil sem bil v „Novicah“, da je bila uničila pogubivna toča vsipaje se na tukajšnjo poljšino, ko je ravno jela klasiti se, kmetiču veselo nado na bogato žetev. Prišle so čez polje še druge uime; prav neugodno vreme meseca junija je vzročilo rjo, ki je strla rž in pšenico, tako, da imamo povse slabo žetev, malo plenovita žita. Posebna uima pa tare zdaj rastoče zelje po zeljnikih; brez števila gosenic ga vjeda neusmiljeno. Uničile so že po cele zeljnice, pustivše le rebra na kocenju, in to po vsi okolici. Obirajo in drozgajo jih, pa ni mogoče s tem zatreti jih, ker podrozgane nadomesti zalega mlajših, ki zopet strahovito gljodajo in hrustajo, dokler ne ogolijo do reber mesenih veh. Ko jim zmanjka živeža, preselijo se vrstoma s zelnika v bližnji zelnik, ali celó na odrastlo repo. Ako pa tega precej zaslediti ne morejo, klatijo se po vrtovih, plazijo se okoli hiš, v dolgi vrsti sledijo druga drugi na hišne stene, na podstrešje, nadleguje ta negnjusna, škodljiva drhal celó ljudi v bivališčih. Kaj menite, drage „Novice“, kako bi mogli v tem hipu zdatno znebiti se teh nemilih gostov, kako jih vspešno zatreti? Ljudje milo zdihujejo ter prosijo Boga v hiši Božji pri zato namenjeni daritvi sv. maše, da bi jim odvrnil to nadlogo. Videl sem moža in ženo večkrat na dan obirati perje teh škodljivcev; toda nista mogla ubraniti, da ne bi bil njun zelnik v treh dneh čisto vkončan. Pa kako bi jih mogla, ker jih žrè na eni vehi po 30—50 in še več! Tiči, zlasti vrabci, predrzni na bogato zalogo v kozolcih, malo se brigajo za gosenice. Ker pa zelje tako gré pod nič, odpade svinjam zdatna klaja, ljudem glavni vžitek pozimi, ker oni so ob kislino, ako jim vjedó še repo. Božja pomoč!

Iz Idrije, 16. avgusta. Bralci „Novic“ bodo morabit mislili, da so Idričanje res razpali, ker nihče v njihovem delovanju za narodni napredek ničesar ne sporoči. Da toraj svoje dobro ime pred slovenskim svetom ohranimo, vam drage „Novice“ izročujem sledeče vrstice, da jih blagovoljno priobčite. — Julija meseca smo imeli nekoliko dobrih glediščinih iger v tukajšnjem rudarskem gledišči. 9. dne t. m. pa je naša čitalnica napravila izgred na bližno pristavo gosp. Leskovca. Velika množica ljudi, med njim vsa tukajšna duhovščina in mnogo uradnikov, se je zbralo, da bi s čitalničnimi udi vred veselje tega dne še bolj povzdignili. Pod milem nebom, med zelenim drevjem je bil postavljen sicer majhen pa lepo okinčan oder. Tribarvene zastavice so bila znamenja, da se tù Slován raduje. Z lepo godbo in prijetnim petjem se je pričela narodna veselica. Na to so sledili kratki pa tehtni govori, resni pa tudi šaljivi. Zdravic in napitnic, slava- in živioklicev ni bilo ne konca ne kraja. Tudi ples ni izostal, kajti hladni večer je mladini tudi to veselje dopustil. Kaj milo so peli naši čvrsti pevci — pridni mladenči — pri lepi razsvetljavi z bengaličnim ognjem. Težko se je človek ločil od čarobnega kraja; al ločil se je s prijet-

nim spominom na veselico, koja očividno razodeva narodno napredovanje. — Konečno naj mi bo pripuščeno, da izrečem presrečno hvalo vsem, kateri podpirajo našo pred Bogom in svetom tako pravično domačo reč s tem, da so in ostanejo zvesti prijatelji naše čitalnici, za katero se z besedo in djanjem iskreno trudi njen odbor, in poleg tega le srčno željo izrekam, da bi tudi vsi družniki čitalnični prav marljivo se udeleževali vseh njenih naprav, veselice, občnih zborov itd. Vabimo pa tudi druge prebivalce milega našega mesta, da bi čitalnici pristopili, ker, kakor v vsem drugem, tako tudi tukaj velja „z združenimi močmi!“

Iz Senožeč, 13. avgusta. —?— (*Novi sejmi, soparna pivarnica, senožeška okrajna sodnija, nova ura in zvon*). Naši novi sejmi se čvrsto gibljejo, posebno živahen je bil vže drugi sejm, 3. dne t. m. Čudno se je le to vsakemu zdelo, zakaj da Obločani niso prignali nič živine na sejm, ker je bilo kupca iz Trsta, Gorice in njenih okolic, pa tudi iz Furlanije dovolj, ter vsak rep bodi si krava ali vol dobro se je prodal. Prodanih je bilo okoli 60 parov. — Tukajšnja pred malo leti imenitna skozi pretekla 4 leta počivajoča soparna pivarnica se je 5. dne t. m. zopet na kantu prodala; kupili so jo skupaj tržaški milijonarji gospodje: Ritter, Ruggier in drugi. Sliši se, da mislijo ti gospodje imenovano tovarnico tako razširiti, da zmorejo 200.000 veder pive leto in dan skuhati, kar se lahko zgodi, kajti novcev je dovolj, zidarskih priprav in prostorov tukaj ne manjka, ledú se tudi dobí pozimi kolikor kdo hoče dober kup; voda studenčina teče v tovarnico neprenehoma močno; drva kupijo tukaj od Podnanoscev v poletnih mesecih, jelova po 6 gl., bukova pa po 7 gl. seženj. Ker se je vže začelo popravljjanje tovarnice, zato se je nadjati, da se v Senožečah zopet začne živahnejše materijalno življenje, ki nam ga je tako krvavo potreba. — Da nam pa saj c. k. okrajne sodnije visoka vlada nazaj ne privošči, to se nam čez vse čudno zdi, kajti tukaj so od starodavnih časov še bolj imenitne oblastnije uradovale, celó deželna sodnija je tukaj še v 18. stoletji o življenji in smrti sodila in sodbe izpeljevala, na tako imenovanem „graštelu“ pred knez Porciavim gradom, ter zadnja ženska, iz Kazel domá, zaradi krivoverstva 1750. leta na grmádi sežgana bila, hudo delec iz Lož pa 1788. leta ob glavo djan (zarad ukradenih 30 rajnšev) potem z glavo med nogami na kol privezan in obešen. Celi akt v originalu o njegovi preiskavi, sila kratek, se tukaj dobí. Marsikaj bi se o našem starinstvu zanimivega lahko pisalo; al za sedaj idimo nazaj k okrajni sodniji. Saj vendar tacega središča za c. k. oblastnije, kakor so ravno Senožeče, na vsem Kranjskem ni: 5 far in 10 podfar z 22.000 prebivalci krožijo Senožeče, od katerih far in podfar nobena vas še celih 3 ur hodá do Senožeč nima. Pod Primorje je pa zopet 1 fara in 5 podfar s 6000 prebivalci, ki nikjer čez 2 uri hodá do Senožeč nimajo. Sam Bog tedaj vedi, zakaj naša vlada tako zametuje Senožeče, kjer so bile starodavne oblastnije; še pod francosko vlado je bilo 28.000 duš senožeškemu kantonu podložnih. Sedaj pa bi bilo to toliko lože, ker lepa in pripravna poslopja za c. k. uradnije in gospode uradnike prazne stojijo. Nadjamo se tedaj, da visoka vlada tudi nam zapuščencem bode kmalu pravična. — Kar se tiče naše nove ure, moremo reči po vsej pravici, da domoljubni mojster Urban Avbelj iz Št. Vida pri Zatičini zna kaj več kot hruške peč. Tudi novi zvon iz Samasove zvonarnice je ličnejšega dela nego sta prva dva od njegovega sprednika 1852. leta vlita, čeravno nečemo in ne moremo zvonarskih del Toneta Samase zametati. Posebno nas tudi vsi čisto slovenski in pristojni napisi na zvonu veselijo; oni pričajo, da g. Albert Sa-

masa ni tak nemškutar, kakor si ga cela kranjska dežela misli. *)

Vélike Lipljene na Dolenskem. Š. (*Strela z jasnega neba*). 13. dne t. m. popoldne ob dveh, ko je bilo nebó jasno in je solnce sijalo, je na polji blizo Građeža (poleg Turjaka) strela ubila možá, ki je ravno deteljo spravljaj; udarila ga je prav na vrh glave. Druzega možá, ki je blizo njega bil, je strelni puh podrl na tla; hujega se mu ni zgodilo; mož ta pripoveduje, da ni ne treska ne grmenja slišal. — Čudna prikazen! **)

Vodice na Dolenskem. Š. — V nekem oddelku gozda Jelovec imenovanega, ki je vpisan pod številko 1066, pod razvalinami Cobelsperškimi blizo Zajčjega hriba je v velikansko skalo vsekano korito za napajanje vélike divjačine 7 čevljev dolgo, 4 ši-roko, 1 čevlj globoko; blizo njega je še drugo enako korito, ki se mu vidi, da je bilo za isti namen. Zanimivi ste na vsak način te koriti, ker kažete, da nek daj je v tem gozdu moralo biti mnogo vélike divjačine (srn, jelenov itd.), ki je dandanes ni več.

Iz Podgrada na Dolenskem, 12. avgusta. Letošnja strnena letina je na Dolenskem sploh slabeja od lanske. Ječmenu, reži in pšenici je nekoliko suša, nekoliko moča, posebno pa megljena rosa škodovala, da se je malo zrna, pa še tistega drobnega kot kimelj, dobilo. Zelja pa letos ne bomo Dolenci jedli; grde gosence, ki so jih metulji zasrali, so ga nam do čistega požrle; na vsakem zelniku jih najdeš na tisoč in tisoč, in zdaj, ko zelja več ni, marširajo na ubogo repo. — Krompir nam pa črvi žró, in silno droban je. Ako nam še ajdo kaka uima vzame, potlej joj! spet bo huda stradovka pela. — Po vinogradih pa grozdje do sedaj še dobro kapljico obeta, kakor že bo. — Bog jo daj!

V Cirknici 17. avgusta. M. Po 32 letih smo vé-raj praznovali pri nas lepo svečanost, pri kateri se je udeležila neštevilna množica ljudstva. Novomašnik tukajšni naš rojak, poslavljen v Zagrebu, gospod Matevž Drenik je prvi svoj dar Vsegamogočnemu prinesel. Kot sinu revnih starišev mu je bilo mogoče svoj namen doseči po poti, da je bil marljiv in da so mu radodarni ljudje pripomogli, med kterimi je bila v prvi vrsti obče znana milodarna Obrezova gospá, ktera je delo vé-raj s postrežbo mnogo odbranih gostov dovršila. Če je bil pobožen kristjan pri cerkveni svečanosti ves v duhu v Stvarnika povzdignjen, se je pa tudi povabljenec v družbi cvetečih spletenk prijaznih gospa in veljavnih možakov tudi z okusnimi jedmi okrepčal. Pri tej veselici, ktera je do pozne ure trajala, so goste razveselovali naši domači pevci z vbranim petjem.

Iz Ljubljane. — Rojstni dan Njih Veličanstva cesarja našega Franca Jožefa, kateri se je naznanjal že zarano z mogočnim strelom z ljubljanskega grada, se je obhajal vé-raj v stolni cerkvi s slovesno sv. mašo, ktero so peli milostljivi knezoškof in pri kateri so pričujoči bili cesarski namestnik in vse više deželne in mestne, vojaške in civilne oblastnije in mnogo druge gospode in pobožne množice. Popoldne je bil véliki obed pri gosp. cesarskem namestniku.

Cerkveno svečanost je kalila nesreča, ki se je pred cerkvijo pripetila po nemarnosti kočijaža kneza Metternicha, ki je s praznim vozom po gospoda pridirjal pred cerkvena vrata med ondi stoječo obilno množico ljudstva in tû povozil 8 let starega fantiča, da so revčeka

*) Tudi mnogi naši ljubljanski trgovci prav radi v „kranjskem“ jeziku prodajajo svojo robo; kader pa gré za pravice narodove, takrat teh pravic celó ne poznajo, ter se poganjajo le za izveličanje naroda našega v boginji Germaniji.

**) Enako čudno dogodbo na pruskem Šlezkem 10. dne t. m. smo danes brali v nemških časnikih.

morali domú nesti hudo ranjenega na životu, ker je bil pod vsemi 4 kolesi. Nevolja na mestu pričujočega ljudstva je bila in to po pravici velika, in to tem večja, ker je znano, da ima ta kočijaž grdo razvado, da zmirom po mestu jaha kakor živina. Sploh moramo milovati, da je hitra vožnja v tesnih naših ulicah in mnogoterih vogalih čedalje večja in da ne grešijo zoper javno varnost naši večidel pohlevni fiakarji, ampak večkrat sama mala in velika gospoda, ki bi vendar morala vedeti, da se po mestu ne vozi kakor na prazni pusti! Naj bi „Laibacherica“, ki vidi in večkrat graja hitro vožnjo, enkrat kar naravnost svoje opomine poslala na pravo adresu. Dokler sami lastniki kočij ne spoštujejo postave, vsa policijska skrb ne more po vseh kotih imeti pravega vspeha.

— Predsedstvo više deželne sodnije za Štajersko, Koroško in Kranjsko je razglasilo v deželnih zakonikih, da po novi osnovi bode na Štajerskem 61 c. k. okrajnih sodnikov, na Koroškem 27, na Kranjskem 26, v vsem skupaj 114, med katerimi jih 57 dobiva po 1500 gold., 57 pa po 1300 gold. letne plače, — adjunktov bode na Štajerskem 72, na Koroškem 22, na Kranjskem 37, skupaj 131, med katerimi jih 65 dobiva po 900 gold., 66 pa po 800 gold. letne plače, — voditeljev gruntnih bukev je na Štajerskem 29, na Koroškem 5, na Kranjskem 7, skupaj 41, med temi jih 20 dobiva po 800 gold., 21 po 700 gold., — kancelistov je skupaj 149, ki dobivajo plače po 500 do 600 gold., in služabnikov je skupaj 259 po 280 do 300 gl. letne plače. — Na Kranjskem so imenovani za sodnike gospodje: V. Jevnikar za Postojno, Janez Logar za Črnomelj, Jože Krsnik za Brdo, Lovro Jerovšek za Bistrico, Janez Košir za Kočevje, Adalbert Kandolini za V. Lažče, Ljudevit Semen za Krško, Jože Päuer za Idrijo, Jože Potrato za Kranj, France Vrbič za Kranjsko goro, Jože Vrdovac za Lož, Jurij Levičnik za Loko, Jože Logar za Litijo, Gustav Elsner za Metliko, Peter Levičnik za Mokronog, dr. Jože Kerstein za Tržič, Alojzi Mulej za Vrhniko, Avgust Urbas za Planino, Jože Lah za Radolico, Anton Raab pl. Rabenau za Radeče, Valentin Šusteršič za Ribnico, Janez Lapajne za Žuženberg, Janez Elsner za Kamnik, Franc Omahen za Trebno, Janez Roth za Višnjo goro, Nik. Moos za Ipavo.

— C. k. deželna vlada v Ljubljani bode za prihodnje leto oddala 7 Flödnigovih ustanov (štifteng) za slepe, ki se pošljejo v izrejlnico v Linc. Tako ustanovo morejo dobiti otroci kranjskih revnih starišev, fantiči ali deklice od 8. do 12. leta, ki so sicer zdravi in brihtni, prošnje za te ustanove s krstnim in ubožnim listom in s spričalom zdravniškim, da so otroku bile kozé cepljene in je zdrav, naj stariši ali varhi tacih otrok na deželi po svoji c. k. okrajni gosposki, ljubljanski pa po mestnem magistratu pošljejo c. k. deželni vladi v Ljubljano do 5. dne prihodnjega meseca.

— Prečastiti gosp. Franc Prusnik, fajmošter na Igu, je imenovan za korarja v Novem mestu.

— 15. dne p. m. napravijo učitelji kranjskih ljudskih šol v Ljubljani tabor, kakor slišimo, bode predsedoval vrli naš g. Močnik, učitelj na Št. Jakobški mestni šoli.

— V ponedeljek je bila očitna preskušnja v tukajšnji varovalnici malih otrok, ki se zdržuje po milosti dobrotnikov in kamor hodijo celó majhni otroci ubozih starišev, dokler niso še ugodni za ljudske šole. To so otroci domačih rokodelcev, delalcev. In čujte, ta deca že po vse oblizuje nemščina, namesti da bi se podučevali v jeziku, ki jih je mati učila, kakor Vodnik pravi. Lomili so res nemščino kar koli so mogli kakor se tudi „papagajčki“ naučijo besed. Res, da se s tako

„izurjeno“ deco more učitelj bolj ponašati, kakor gosp. župnik z odraščanim ljudstvom v tej fari, ki na priliko pri molitvi litanij na nemški: „Heilige Maria“, „heiliger Raphael“, „heiliger Johannes der Täufer“ itd. slovenski odgovarja: „prosi za nas“, ker ne razume nemški.

— Odbor za osnovo „ljublanske godbe“ se je ustanovil in si za prvomestnika izvolil g. Petra Kozlerja, za blagajnika g. Mat. Gregoriča in za tajnika g. Ed. Pourja. Iz nabranega denarja je kupil od razpuščene c. k. topničarske godbe potrebnega muzičnega orodja in nót, in službo kapelnika je razpisal, ker voditelj te godbe mora biti tudi učitelj muzike. Kdor se misli sposobnega kapelnika, naj se oglasi pri odboru do 1. septembra.

— V petek je bil v našem listu napovedani shod študentov vseučiliščinih, kateremu je predsedoval g. Tomšič „Slov. Nar.“ vrednik. Sešlo se je okoli 120 dijakov. Brez vse debate bile so sprejete vse točke, razun ene, ker predlog za osnovo pravoslavne akademije v Ljubljani po poprejšnem odborovem sklepu ni prišel na vrsto. O prvi točki, to je „o vpeljavi slovenskega jezika v ljudske in srednje šole“ je govoril g. Samec, — o drugi, to je „o dopolnitvi jugoslov. vseučilišča v Zagrebu“ je govoril g. Oblak, v tretji, to je „o osnovi slov. mladine“ pa g. Jurčič. — Dramatično društvo je shodu na čast napravilo glediščini igri v čitalnici; po tej „besedi“ pa je bila živahna beseda v gostilnici, v kateri so se zbrani mladi gospodje zljajševali svoja srca, vsak po svoje. In kdo bi jim tega ne privoščil?

— Gosp. Fr. Lesjak, učitelj na c. k. normalki ljubljanski, je pristopil ljubljanskemu društvu „konstitutioneller Verein.“ Ta pristop se nam zdi le za tega del zanimiv, ker je prvi in menda zadnji izmed duhovščine kranjske.

— Ljubljanski „Tagblatt“, ki dozda ni še pokazal kaj prida družega gradiva kakor to, da obira nas in druge narodne liste in da išče razločkov med slovensko stranko, čegar voditelji so se slepó podvrgli duhovščini, in pa med „liberalnimi elementi“ (v 2. listu pa ga že misel sprehaja, da tudi „liberalni elementi“ ljutomerskega tabora stojé pod krilom „duhovščine“) se je v 1. listu najbolj grozil nad tem, da „Novice“ in „Triglav“ sta neverna Tomaža, kar se tiče sila nizke naročnine „Tagblatt-ove.“ Na vprašanje njegovo: „kako pa, če je 300 družbenikov „konstitutionalnega društva“ izreklo, da je „Tagblatt“ njihov organ? Tedaj to društvo je plačano od vlade?“ Odgovarjamo na kratko le to: Mi nismo ne v pravih „konst. društva“ in nikjer drugod brali, da družbeniki so zavezani „Tagblatt“ vzdržavati, in to je vse drugo nego naročevati se. V tem, da je „Tagblatt“ organ družbi, pa ne tiči še subvencija od 300 družbenikov! Al pustimo pretresovanje puhle logike, — kakor vsak trdi, kar mu je drago, si tudi vsak lahko misli kar koli hoče; saj je še le te dni celó dunajska stara „Pressa“ začela vvodni članek s tem, da je rekla: „Die Offiziösen behaupten zwar“ — — — — — Mi sklepamo „Pressine“ te besede s tem, da vprašamo: „Wer lacht da?“ — Gledé na sporočilo pa, ki ga je prvi list mladega „Tagblatt-a“ prinesel iz skrivne seje mestnega zbora, vprašamo poročevalca: ali so skrivne seje zato, da jih ktera stranka porabi za svoj mlin pred svetom? da zamolči vse, kar so drugi govorili, da svet sam sodi, ne pa stranka, kaj je pravo, kaj je postavno. Naj bi bil odbornik Dežman naravnost rekel, da je bila seja viharna, ne pa „soll eine sehr aufregende gewesen sein“; naj bi bil povedal, kakošne resnice je v oči povedal večini župan, po sporočilu in predlogih razžaljen; naj bi bil povedal, da manjšina je pred sklepom seje zapu-

stila dvorano, ker je videla, da porazumljenje ni mogoče, in da je s tem odhodom naznanila protést zoper večnine sklepe. Ako je poročevalec v „Tagblattu“ prelomil skrivnost seje, naj bi pošteno povedal vse, da svet mora soditi, kaj je pravo, postavno, ustavno, kaj pa ne!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Deželni zbori se po vsi Cislajtani začno v saboto. Važna dôba bode ta. Kako se bode vstopil deželni zbor v Pragi, to je najvažnejše vprašanje za Avstrijo. Prav gotovega se še nič ne vé, ali pridejo česki poslanci v zbor, in kako dolgo ostanejo. Po časnikih se bere, da so stenografi najeti le za 8 dni, ker neki s protestom odidejo česki poslanci; vendar gotovega se še nič ne vé, in tako tudi ne, kako se bode vedel galiciški, moravski, kranjski, štajarski zbor itd.

Štajarsko. — Za slovensko Štajarsko so za sodnike imenovani sledeči gospodje: Janez Wieser za Kozje, Mih. Šliber za Vranjsko, Vinko Vanino za Ormuž, Janez Ribič za Konjice, Jakob Mayr za Sevnico, Anton Globočnik za Ljutomer, Janez Forstnar za Maribreg, Janez Pogačnik za Maribor, Anton Pirkmayr za Gorenji grad, Jože Nemanič za gorenjo Radgono, F. pl. Schillendorf za Ptuj, Ignaci Kafol za Radgono, Ignaci Högelsberger za Brežice, Simon Praprotnik za Rogatec, M. Sirk za Šoštajn, Jože Prix za Ščavnico, Jakob Zirkelbach za St. Lenart, V. Jenčič za Šmarje, Franc Glaser za Laški trg, Franc Kokošinek za slov. Bistrice, Franc Forstner za slov. Gradec.

Slovensko Štajarsko. — Rodoljubi Savinske doline so sklenili sklicati drugi slovenski tabor na 6. dan septembra meseca v Žalec (Sachsenfeld) pri Celji.

— V Gradcu pridigovata zdaj v Puntigamovi gostilnici „novo katoliško vero“ glasoviti Nemec Ronge in Dunajčan Forster. Mnogo nemškega ljudstva vrè v gostilnico, ki je prižnica novovercem. „Mi imamo zdaj ustavnega cesarja — je kričal v petek Forster — čemu bi imeli absolutističnega papeža!“ In nove vere ali piva pijana skupščina je ploskala tem besedam, da se je pivarnica tresla! Forster gré potem v Pešt, Ronge pa neki pride v Ljubljano. Dandanes je vse mogoče!

Goriško. — Za c. kr. sodnike v čisto slovenskih okrajih Goriškega so imenovani sledeči gospodje: Za Bovec Aleks. Rozman, za Cirkno Mavrici Moric, za Tomin Fil. Abram, za Kanal Tomaž Graf, za Ajdovščino Fr. Grosmann, za Komen Karol Šerko, za Sežano Ignaci Schludermann, za Cervinjano Kristof Della-Torre; v Gradišče Ivan Brumati, v Karmin Ivan Mužina, za Tržič (Monfalkon) Henr. pl. Fichtel.

— Od ministerstva pravosodja so razglašeni v včerajšnji „Wien. Ztg.“ za adjunkte na Kranjskem gospodje: Jakob Roj in Jurij Volčič za Postojno, Janez Hudovernik za Črnomelj, Jože Polc za Brdo, Matevž Resman in dr. Henrik Dolenec za Bistrice, Anton Leskovec in G. Bruner za Kočevje, Janez Šetina za V. Lašče, Janez Bric in Andrej Kulavec za Krško, Gregor Žerjav za Idrijo, Janez Šega in Gregor Kršič za Kranj, Edvard Steska za Loko, Franc Knez za Lož, Julij Lednik za Litijo, Anton Rožnik za Metliko, dr. Josip Gale za Mokronog, Lovro Ratek za Vrhniko, Edvard Dev in dr. Vojteh Kravs za Planino, Henrik Hajne za Radolico, Franjo Toman za Rateče, Franjo Macun za

Ribnico, Josip Martinak za Žužembreg, Edvard Valenta in Janez Pogorelec za Kamnik, Josip Podboj za Trebnje, Viljem Martinak za Višnjo goro, Janez Zupanec za Ipavo!

— *Iz okolice tržaške* — je došla, kakor „Primorec“ piše, sledeča prošnja s 3500 podpisi na pres. cesarja na Dunaj: „Vaše Veličanstvo! Narodni batalijon tržaške okolice je stoletja udano in zvesto služil slavnim prednikom Vašega c. kr. Veličanstva, i Vi sami, presviti naš kralj in cesar, blagovolili ste mu najmilostljivejše izreči Svojo Najvišjo zadovoljnost, ko so zadnji vojni viharji pretresali našo državo. Noben madež nikoli ni oskrnil njegove udanosti in zvestobe do presvite cesarske hiše, tudi v zadnjih žalostnih dogodbah v Trstu se noben ud tega vojaškega krđela v ničem ni zagrešil. Pri vsem tem tako lojalnem vedenju, pri vsej udanosti in zvestobi do presvite Vaše krone, začela se je napenjati neka mala stranka zoper narodni batalijon, ter si prizadeva z nepoštenimi sredstvi, da podkoplje batalijonu staro čast, da ga pripravi v nevreden sum pri visokej vladi Vašega c. k. Veličanstva; celó v mestnem svetovalstvu nekteri govoré za to, naj bi se to vojaško krđelo razpustilo in predrzno trdijo, da je vedno žuganje Trstu ta batalijon, ki je tolikrat najlepši red v mestu hranil. Tako vedenje je batalijonu velika žalitev in očito priča, da izvira iz žalostne zmote in nečistih namenov. Če tudi je Vašemu c. kr. Veličanstvu neomejena udanost i neoskrunjena zvestoba do presvite krone predobro znana, vendar se ne moremo zastopniki okolice in nje prebivalci vzdržati, da ne bi take britkosti očetnemu srcu Vašega Veličanstva potožili in v največi pokornosti prosili: „Vaše c. kr. apostolsko Veličanstvo blagovoli najmilostljivejše ukazati, da batalijon ostane v vsem tak, kakoršen je zdaj.“

Tirolsko. Pri zadnjih volitvah deželnih poslancev v severnih Tirolah so padli „liberalci“ in zmogli so poslanci stare tirolske korenine. To pa dela jok in stok v „liberalnih“ dunajskih listih.

Nemčija. Pri shodu pruskega kralja z ruskim carom v Schwalbach-u se je po besedah „Ind. Belg.“ zeló vtrdila prijaznost med prusko in rusko vlado.

Francosko. Ko je cesar Napoleon 15. dne t. m. ogledaval narodno stražo, je bil živahno sprejet; vendar se kažejo povsod po deželi znamenja, ki glavo belijo cesarju. Prisiljen bo notranjemu nezadovoljstvu oddušek dati z vojsko, in to s Prusom, ktere ga narod francoski pisano gleda, da zida veliko Nemčijo, ki je silno zoperna Francozom. „Zukunft“ je unidan menda iz gotovega vira prinesla novico, da zdaj in zdaj se utegne začeti boj med Francozom in Prusom.

Kursi na Dunaji 11. avgusta.

5% metaliki 58 fl. 40 kr.	Ažijo srebra 112 fl. 25 kr.
Narodno posojilo 62 fl. 15 kr.	Cekini 5 fl. 4 kr.

Žitna cena

v Ljubljani 14. avgusta 1868.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 5 fl. — —
banaške 5 fl. 75. — turšice 3 fl. 15. — soršice 3 fl. 84. — rži
3 fl. 20. — ječmena 2 fl. 40. — prosa 3 fl. — — ajde 3 fl. — —
ovsa 1 fl. 90 — Krompir 1 fl. 20.

Loterijne srečke:

V Gradcu	} 12. avgusta 1868:	41.	54.	73.	68.	3.
na Dunaji		35.	28.	54.	32.	84.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 26. avgusta.